

tallet, var den, at det var retfærdigt til alle Sider, at denne Sag blev undergivet Domstolens Prøvelse. Nu vil jeg derom sige, at naar det ikke fra nogen eneste Side er bleven paavist, at der har været ond Villie tilstede hos Kammerherre Bretton — det er tværtimod blevet modsagt, at han skulde have indvirket paa Taxationerne —, saa vil jeg ansee det for at være aldeles unyttigt ved Domstolene at forfølge denne Sag, seet alene fra dette Standpunkt. Jeg vil minde om, hvorledes man har seet, at endogaa Rigets høieste Ret lader det være et af de meest afgjørende Momenter i en Straffesag, om Hensigten har været ond eller ikke, idet Domstolen frifinder, naar den kommer til det Resultat, at der ikke har været ond Hensigt tilstede, selv om Sagen angaaer Handlinger, der, hvis Hensigten havde været ond, vilde have medført den alvorligste Straf for Vedkommende. Naar man seer dette og har seet det for nyligt, saa spørger jeg: Hvorfor skulle vi anlægge en Sag, naar vi ikke kunne paavise, at der hos den Vedkommende har været den allermindste onde Hensigt tilstede? Nei, jeg venter ikke, at der fra Domstolens Side vil blive givet Mindretallets Anskuelse Medhold, forsaavidt det har udtalt sig imod Kammerherre Bretton directe. Nu staar imidlertid det Spørgsmaal tilbage, om det er klogt af Rigsdagen at lade denne Sag forfølge og navnlig at tage en saadan Beslutning igjennem Finantsloven. Jeg anseer det for at være ulogt, at gjøre et saadant Skridt, naar man forud veed, at man ikke opnaaer Noget derved, og skjøndt man har en saa fast Overbevisning om, hvorledes Ufsaldet vil blive, som Tilfældet maa være i nærværende Sag, navnlig efter, hvad der nylig er passeret for Høiesteret. Skulde man foretage et slikt Skridt, da er der en anden Vej, som ikke i den Grad er krænkende eller i alt Fald skadelig for Rigsdagen. Det staar jo nemlig i ethvert Medlems Magt her i Thinget at indbringe enten et Forslag til Beslutning om Tiltale eller ogsaa et Andragende til Regjerin-

gen om at sætte den Vedkommende under Tiltale. Jeg finder, at jo mere man holder sig tilbage i denne Sag, desto bedre er det, og jeg vilde ansee det for mere skadeligt, om man her vedtog en Beslutning, end om man vedtog et Andragende til Regjeringen; men jeg vil ogsaa tilstaae, at det forekommer mig at være ligesaa unyttigt at henvende sig til Regjeringen med et Andragende i denne Sag som at henvende sig directe til Domstolene, og det er jo ganske naturligt efter de Oplysninger, vi have om de forskjellige Ministeriers Stilling til Sagen. Hvor naturligt maatte det nemlig ikke falde et Ministerium at lade denne Sag falde, forsaavidt det berøer paa dette selv, naar det seer, at to tidligere Regjeringer ere komne til det Resultat, ikke at gjøre Noget. Altsaa, jeg i det Mindste skal ikke være det Medlem, der indbringer noget af disse to Forslag her i Thinget. Saa staaer der tilbage at nægte disse 2,666 Rb. i Pension. Derved vilde man imidlertid for Rigsdagen fremkalde den alleruheldigste Stilling i denne Sag. Det er nemlig for mig aldeles klart, at, est rat Regjeringen har ladet den vedkommende Embedsmand gaae af med Pension efter Pensionsloven, er der ikke Mere for Rigsdagen ved denne Sag at gjøre. Regjeringen har forspømt det beleilige Dieblil til at lade Rigsdagen indvirke paa Sagen, og derved er det netop, at vi nu ere i denne uheldige Stilling. Den vedkommende Embedsmand har jo fuldstændig Ret til sin Pension efter den Maade, hvorpaa han er blevet afstediget; altsaa vilde Domstolene naturligviis dømme til Gavn for ham, og hvad skeer der saa? Naar vi nu have nægtet disse Penge iaar, kommer der en Tillsægsbevilling, hvorpaa Ministeriet forlanger, at vi skulle efterbetale denne Sum, og saa spørger jeg: Have vi nogeninde hørt, at Rigsdagen har stillet sig paa et saadant Punkt, at den virkelig har nægtet en slikt Begjæring, og hvorfor skulde denne Rigsdag være anderledes end de tidligere Rigsdage? Den bestaar jo omtrent af de samme Mennesker, nu, som før, og der har været Tilfælde til-